

5 Φεβρουαρίου 1927
Κωνσταντίνος

Ο ΛΥΧΝΟΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 9ος

Τιμῶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
τὸ ἰσότιμον.

Κεφαλληνία, 14 Νοεμβρίου 1859.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΚΑΙ ΑΚΑΜΑΣΙΑ.

Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ ἀγγλικόν

Εἰς ἓνα χωριὸ λίγο ξέμακρα ἀπὸ τὴ Μητρόπολη, ἦ-
τανε ἓνας πλούσιος γεωργὸς ὁποῦ εἶχε δύο παιδιά
William καὶ Thomas, ὁ πρῶτος ἦτανε σοστὰ ἓνα χρόνο
μεγαλῆτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Τὴν ἡμέρα ποῦ ἐγεννήθηκε ὁ δεῦτερος υἱός, ὁ γεωρ-
γὸς ἐφύττεψε δύο ἀπηδιές τὸ ἴδιο μεγάλες, καὶ ἔπερνε
τὴν ἴδια ἔγνοια γιὰ νὰν τὲς καλλιεργήῃ, καὶ ἐπιτύχανε
καὶ ἡ δύο τὸ ἴδιο, ποῦ ἦτανε δύσκολο νὰ πῆ κανεῖς ποῖα
ἦτανε ἡ ὠμορφῆτερη.

Μόλις τὰ παιδιά ἐμπορούσανε νὰ μεταχειρίζονται τὰ
σύνεργα τοῦ περιβολιοῦ, ὁ πατέρας τους τὰ ἐπῆρε, μίαν
ὠμορφη ἡμέρα, ἐνωρὶς τὸ φθινόπορο νὰ ἰδοῦνε τὰ δύο
δένδρα ποῦ ἐκαλλιέργησε γιὰ δαύτους, καὶ ὀνοματισμέ-
να μὲ τὰ ὀνόματά τους. Ὁ William καὶ ὁ Thomas, ἀφοῦ
ἐθαυμάσανε τὴν ὠμορφιὰ τοῦ δένδρωνε, τώρα φορτομένα
μὲ καρπούς, ὁ πατέρα τους τοὺς εἶπε ὅτι ἤθελε ξακολου-
θοῦνε νὰ εὐτυχοῦνε ἢ νὰ ξεπεύτουνε, κατὰ ποῦ ἤθελε
καλλιεργοῦνται ἢ ἀμελοῦνται,

Ὁ Thomas, ποῦ ἦτανε ὁ μικρότερος υἱός ἔδραλε ὀλητου
τὴν προσοχὴν διὰ τὴν καλητέρεψην τοῦ δένδρου του, νὰν τὸ

ΙΑΚΩΒΑΚΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

ΑΙ. Σ 341 φ 40026

παστρέβη από τὰ σκουλήκια μόλις τὰ ἔβλεπε, καὶ θάνον-
τας σήλους γιὰ νὰν τὸ βαστοῦνε νὰ ἀξένη ἤσιο. Ἐσκαφτε
ὀλοτριγυράτου γιὰ νὰ ἀλαφρόση τὴ γῆ γιὰ νὰ λαβαίνη
θροφή ἢ ρίζα ἀπὸ τὴν ὑγρασία τῆς δροσιάς. Καμμία μά-
να δὲν ἐμπόρησε νὰ γνοιάζεται τὸ παιδίτης πουλιό τρυφε-
ρὰ ὅταν ἦτανε μικρὸ καθὼς ὁ Thomas ἐγνοιαζότουνε τὸ
δένδροτου.

Ὁ ἀδελφόςτου ὁ William ἐβάστενε μία πουλιό διαφο-
ρετικὴ διαγογή, γιὰτι ἔχανε τὸν καιρότου εἰς τὸν πουλιό
ὀκνηρὸν καὶ καχὸν τρόπο. Ἐνα ἀπὸ τὰ παιγνίδιατου ἦ-
τανε νὰ πητῆ πέτρες στοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ ἐπερνού-
σανε. Εἶχε συντροφιά μὲ ὅλα τὰ ὀκνηρὰ παιδιά τῆς γει-
τονιάς καὶ πάντα ἐτσακονότουνε, καὶ σπανίως ἦτανε χω-
ρίς ἑνατου μάτι μάθρο, ἢ μία γρατσουιά. Τὸ καϊμένο
τὸ δένδρο του ἦτανε ἀπαρατημένο, καὶ οὔτε δὲν ἐστοχα-
ζότουνε γιὰ δαῖτο, ὅσο ποῦ μίαν ἡμέρα τὸ φθεινόπορο,
κατὰ τύχη βλέποντας τῷ ἀδελφοῦτου τὸ δέδρον φορτο-
μένο ἀπὸ τὰ ὠμορφότερα ἀπήδια, καὶ ποῦ ἦτανε κοντὰ
νὰ τσακιστῆ ἀπὸ τὸ βάρος, ἔτρεξε καὶ εἰς τὸ δικότου,
μὴν ἀμφιβάλοντας νὰ τὸ ἔβρη εἰς τὴν εἶδια εὐχάριστη
κατάσταση.

Μεγάλῃ ἐστάθηκε ἡ ἐκπληξή του ποῦ ἀντίς νὰ τὸ εὐ-
ρη φορτομένο μὲ ὀμορφους καρπούς, δὲν ἶδε ἄλλο παρὰ
καμπόσα ξερὰ φύλλα, καὶ κλαριά χορταριασμένα, καὶ
εὐθὺς ἐπήγε στὸν πατέρατου καὶ ἐπαραπονέθηκε γιὰ τὴν
προσοποληψίατου, ποῦ τοῦ ἔδωσε ἕνα δένδρο ποῦ δὲν ἄ-
ξιζε τίποτα καὶ ἦτανε καίξερο, ἐνῶ στὸν ἴδιον καιρὸ τοῦ
ἀδελφοῦτου ἔκανε τοὺς πουλιό ὠμορφους καρπούς, καὶ
ἐστοχαζότουνε πῶς ὁ ἀδελφόςτου θὰν τοῦ δόση τὰ μισὰ
ἀπὸ τὰ ἀπήδια του.

Ὁ πατέραςτου τοῦ εἶπε πῶς δὲν ἦτανε κανένα δίκηο
οἱ βιομήχανοι νὰ δίνουνε τοὺς κόπουςτους εἰς τοὺς ὀκνη-
ροὺς. Ἄν τὸ δένδροσου, εἶπε, δὲν κάνη τίποτα, εἶναι μία

ΠΑΡΑΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

δίκαιη ανταμοιβή γιὰ τὴν ἀκαμασιάσου, στὸν ἴδιον καιρὸ ποῦ βλέπεις τὴ βιομηχανία τοῦ ἀδελφοῦσου τι τοῦ ἐκάρπισε.

Τὸ δένδροσου ἦτανε τὸ ἴδιο φορτομένο ἀπὸ καρπούς, καὶ ἀξῆνε στὴν ἴδιαν γῆν, μὰ δὲ σὲ ἔγνοιασε τίποτα διὰ τὴν καλλιέργιάτου. Ὁ ἀδελφόςσου δὲν ἄφηνε τὸ παραμικρὸ σκουλίκι ἀπάνου στὸ δένδροτου, μὰ ἐσὺ ἀπαράσησες τούτην τὴν ἔγνοια καὶ τὰ ἄφησες νὰ τρώνε ὡς καὶ τὰ μπουμπούκια. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμπορῶ νὰ βλέπω μήτε δένδρα νὰ χάνουνται ἐξαιτίας ἀκαμασίας, πρέπει νὰ πάρω τὸ δένδρο ἀπὸ ἐσὲ καὶ νὰν τὸ δόσω τοῦ ἀδελφοῦσου ποῦ ἡ ἔγνοιατου καὶ ἡ προσοχήτου ἔμπορεῖ νὰν τὸ κάμη νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πρώτητου κατάσταση.

Οἱ καρποὶ ποῦ θὰ κἀνη θὰνῆναι δικοίτου καὶ ἐσὺ πρέπει τώρα νὰ μὴν τὸ στοχάζεσε πλέον γιὰ δικόσου. Ἐμπορεῖς ὅμως νὰ πᾶς εἰς τὸν κύπο καὶ νὰ διαλέξης τὸ δένδρο ποῦ σοῦ ἀρέσῃ καλῆτερα καὶ νὰ κάμῃς ὅ,τι ἤμπορέσης γιὰ δαῦτο, μὰ ἂν τὸ ἀπαρτήσης καὶ νὰ μὴν τὸ ἔχῃς ἔγνοια, στὸ πέρνω καὶ ἐκεῖνο καὶ τὸ δίνω τοῦ ἀδελφοῦσου, ὡς μίαν ανταμοιβὴν τῆς μεγαλήτερῆς του βιομηχανίας καὶ προσοχῆς.

Τοῦτο ἔκαμε τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα ἀπάνου στὸν William, ὁ ὁποῖος φανερὰ ἐκατέλαβε τὴ σωστότητα τοῦ συλλογισμοῦ τοῦ πατέρατου, καὶ εὐθὺς ἐπῆγε στὸν κύπο καὶ ἐδιάλεξε τὴν πουλιὸ ὕγεια ἀπηδεῖα ποῦ ἐμπόρηε νὰ ἀπαντήσῃ. Ὁ ἀδελφόςτου ὁ Thomas τὸν ἐβοήθη εἰς τὴν καλλιέργησιν τοῦ δένδρου του. καὶ τοῦ ἐδειχνε πῶς νὰ ἔξακολουθήσῃ, καὶ ὁ William ἔκανε τὴν καλῆτερη μεταχείρισιν τοῦ καιροῦτου καὶ τῶν διαταγῶν ὅπου ἐλάβαινε ἀπὸ τὸν ἀδελφόντου, Ἄφῃσε ὅλα τὰ κακὰ παιγνήδια, ἄφῃσε τὴ συντροφία τῶν ὀκνηρῶν παιδιῶν, ἄφῃσε τὸν νετὸ εὐχαριστῶς εἰς τὴ δούλιάν, καὶ τὸ φρονόμορον ἐλά

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΕΩΝΕΛΕΓΓΙΟΥ ΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

βαινε τὴν ἀνταμοιβὴ τῆς δουλείας του, ἐπειδὴ τὸ δένδρον
του ἦτανε φορτομένο καρπούς.

ΛΟΥΪΖΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟ.

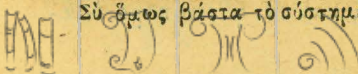
Σ. Κ. Ὁ Δύχνος, ὄντας οὐσιωδῶς Οἰκογενειακὴ Ἐφημερίδα, ὄχι μόνον δὲν ἀποβάλλει, ἀλλὰ καὶ ἐμψυχώνει μάλιστα τὰς φιλολογικὰς προσπάθειες τῶν παιδιῶν, τυπώνοντάς τες μὲ προθυμίαν· φθάνει μόνον νὰ περιέχουνε κάτι τὴ ἠθικῶς διδαχτικόν, καὶ. ὡς πρὸς τὴν γραφὴν, νὰ ἦναι ὁπωσὺν τυπώσημες· ὡς τὸ ἄνωθεν.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΝ ΣΥΝΤΑΧΤΗΝ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

Ἀποικῶτα στὴν ἐπιγραφὴν Δύο λέξεις, μού εἶπες φίλε περσσότερες ἀπὸ δύο· μού εἶπες μάλιστα πολὲς ὅπου, σκεφτόμενος καλύτερα, ἤθελε ἀφήσεις νὰ μού τὰς εἰποῦν, ἐμὲ, καὶ ἴσως κ' ἐσὲ, ἐκεῖνοι ποῦ συνήθως μεταχειρίζονται τὰς φωνασικὰς γιὰ νὰ διαβάλουνε τὴν Ἀλήθεια κοντὰ στοὺς χυδαίους, καὶ ἔτσι, νὰν τῆς ἐμποδίζουσε τὸ διάβατῆς εἰς τὴν κοινωνία. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐστάθηκε παρὰ μία ἀσκεψία. Ἄς ἤμασθε λοιπὸν φίλοι. Κ' ἐσὺ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ταξεῖδι κάνουμε· τὸ ἴδιο πρόσωπο πάμε νὰ ἔβροῦμε. Ἄν ἐσὺ κάνῃς ἓνα ἀπογύρι γιὰ νὰ πᾶς· ἐκεῖ ποῦ θὰ πάμε, ἐνῶ ἐγὼ τραβάω κατευθείαν τὸ δρόμομου, τοῦτο δὲν κάνει πολὴ διαφορὰ, κ' ἐμεῖς θέλει συνεβρεθοῦμε κ' οἱ δύο εἰς τὴν Ἀλήθεια. Σὺ δὲν θέλεις νὰ πᾶς εἰς τὴν Ἀλήθεια, δηλαδὴ στὸν Θεὸν, παρὰ διὰ τῆς θρησκείας· ἐγὼ πηγένω κατευθείαν εἰς τὴν Ἀλήθεια, εἰς τὸν Θεὸν, ὅπου ἔβρισκω καὶ τὴν θρησκείαν. Ἄν σὺ δὲν προκρίνης τὸ σύστημάμου, δὲν σοῦ δίνω πολὺ ἀδικο· τὸ σύστημα τοῦτο δὲν τὸ δέχονται μ' εὐκολία οἱ ἄνθρωποι· οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγαποῦν τὴν Ἀλήθεια ξέσκεπη. Ἄν ἐγὼ δὲν προκρίνω τὸ δικόσου, δὲν ἔκαμα μὴτ' ἐγὼ ἓνα ἔγκλημα καθοσιώσεως, καθὼς φαίνεται νὰ νομίζῃς. — Τὸ σύστημάσου αὐτὸ εἶναι εὐκολοπαράδεχτο γιὰ τὴ μεγάλην εὐκολία ποῦ παρέχει διὰ τὴν παραμόρφωσιν. Οἱ ἄνθρωποι τὸ παραδέχονται εὐκόλως γιὰτὶ μόλις τὸ λάβουνε τὸ χαλοῦνε, τὸ κάνουνε ἄλλο πρᾶμμα, μὲ τὸ ὅποιο δὲν ὀδηγοῦνται πλέον εἰς τὸν Θεὸν ἀλλ' εἰς τὴν Πρόληψιν. Εἶναι ἴσα-ἴσκι γιὰ τοῦτο ποῦ δὲν τὸ ἐπρόκρινα.

Σὺ ὅμως βίασα τὸ σύστημάσου, καὶ ἐσπῶν ἔλα τὸν δεικόμενον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Σὺ λέγεις α' Ἡ γραφὴ τῆς Βίβλου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι διορισμένη ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐκεῖνα λοιπὸν τὰ δύο Βιβλία ἐμπεριέχουσι τὴ θρησκεία μας· καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτὰ θρησκεία δὲν εἶναι. »

Ἐγὼ λέω α' Ἡ γραφὴ τῆς Βίβλου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι διορισμένη ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ εἶναι ἡ ἐπιτομὴ τῶν ἐντολῶν ὁποῦ ὁ Θεὸς ἔβαλεν εἰς τὰ πράγματα ὅταν τὰ ἔπλασε, κάμνοντάς τε φύσιν τῶν πραγμάτων. Ἐκεῖνα λοιπὸν τὰ δύο Βιβλία, καθόσον Συλλογὴ τῶν Ἐντολῶν ὁποῦ ὁ Θεὸς ἔβαλεν εἰς τὰ πράγματα ὅταν τὰ ἔπλασε, ἐμπεριέχουσι τὴ θρησκεία μας.

Ἡ φύσις τῶν πραγμάτων, ἐγὼ λέω. εἶναι τὸ Μέγα Δημησούργημα, τὸ Μέγα Σύγγραμμα τοῦ Θεοῦ. Ἡ Βίβλος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι μικρὰ συνοπτικὰ ἐγχειρίδια τοῦ Μεγάλου τούτου Συγγράμματος!

Ὅταν π. χ. ὁ Θεὸς ἐδιόριζε γονεῖς καὶ παιδιὰ, εἶπε, α' Θέλω οἱ γονεῖς ν' ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ· καὶ θέλω τὰ παιδιὰ νὰ σέβονται τοὺς γονεῖς. » Καὶ ἡ σχέση τούτη τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐδιόρισε μεταξύ παιδιῶν καὶ γονεῶν ἔγινε φύσις, καὶ ἐγὼ τὴν εἶπα δι-κα-ι-ν καὶ ἀ-λ-θ-ι-ν-ή-ν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὴν ἔβαλε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ ἔγινε φύσις. Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἐδιόριζε μίαν σχέσιν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων εἶπε α' Θέλω οἱ ἄνθρωποι ν' ἀ-γ-α-π-ῶ-ν-τ-αι ἀνάμεσόντους, καὶ ἡ ἀγάπη τους νὰ ᾖ καὶ δικαιοσύνη, καὶ τὸ μίσος τους νὰ ᾖ ἀδικία. » καὶ ἡ σχέση τούτη τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐδιόρισε μεταξύ τῶν ἀνθρώπων εἶναι δίκαιη καὶ ἀληθινή, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὴν ἔβαλε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἐδιόριζε τὸ αἶσθημα τῆς ἰδιοκτησίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἶπε, α' Θέλω ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχη τὸ αἶσθημα τῆς ἰδιοκτησίας, καὶ θέλω τὸ δικό του νὰ τὸ αἰσθάνεται γιὰ δικό του· καὶ ὁποῖος τοῦ τὸ πέρνη νὰ κάμνη ἀδικίαν. » Καὶ ἡ ἰδιοκτησία εἶναι δίκαιη καὶ ἀληθινή ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐδιόρισε ἔτσι. κ. τ. λ.

Ὁ Θεὸς ἔπειτα ἠθέλησε νὰ γραφθοῦν, ἡ διόρισις ἐκεῖνες ὁποῦ εἶχε βάλει στὰ πράγματα, καὶ ἰδοὺ ἡ Βίβλος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἰδοὺ ὅθεν ἡ διόρισις ἐκεῖνες πανταχοῦ παρούσες εἰς τὰ πράγματα ἔτοιμας ν' ἀποδείξουν τὴν ἀγιότητα τῆς Βίβλου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου· ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταυτῶ εἰς τὴν πανταχοῦ παρούσαν φύσιν τῶν πραγμάτων ἓνα ἀδιάφορον ἀθηντικὸ πρωτότυπο εἰς τὸ ὅποιο

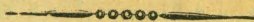

ΠΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

χρεοστοῦμε νά ἀναφέρνωμε ἀκαταπαύστως τὰς δύο τούτας Βίβλους, ἀν ἀληθῶς ἀγαποῦμε τὴν ἀνόθευτη διατήρησι τῶν ἐντοσλῶν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Κόσμον.

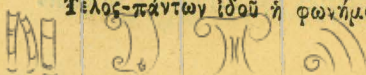
Ἐγὼ πέρνω τὰς ἔμπνευσάς μου εἰς τὸ Μέγα Πρωτότυπον. Σὺ τὰς ἐδικές σου εἰς τὸ Ἀντίτυπον. Καὶ οἱ δύομας κάνουμε τὸ ἴδιο πρᾶμμα, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸν, γιὰ νά ἐμπνεύσωμε τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν κοινωσίαν. Ἐγὼ προτιμῶ τὴν πηγὴν τούτην ἐπειδὴ ἀποκλύει τὰς παραμύθοσας· καὶ σ' ἔλεγγα πῶς δὲν κάνεις καὶ σὺ τὸ ἴδιο, γιὰ τὸ ἴδιο δίκην. Ἐπρόσμενα ἀπὸ ἐσέ, ἄντιτα φωνασιῶν, κριτικιώτερην ἀπάντησιν. Πρόσεχε καλὰ, φίλεμου, ἐπειδὴ, πρὶν τῶν Ῥουσῶ, Βολταῖρ, Χιούμ, καὶ τῶσων ἄλλων παρομοίω ἀπίστων, ἐπέσανε τόσοι ἄλλοι ἄπιστοι Γραμματεῖς καὶ Φρισαῖοι Ἰποκριταί. . . . Τὰ δύο ἐκεῖνα ἄκρα εἶναι παρομοίως μισητὰ ὡς τὸν Θεόν. Συμφωνᾷ βέβαια καὶ σὺ ὅτι δὲν πρέπει νά κηρύτωμε τὴ θρησκεία γιὰ κοσμικοῦς σκοποῦς· ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἀλήθεια, αὐτὴν εἰς τὸν ἐαυτόντης τὴν ἀπόλυτην ἀλήθεια, ἡ ὁποῖα μόνη εἶναι τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ. . . . Πρόσεχε καλὰ, φίλεμου, ἐπειδὴ θέλει σέ θεωρῶ φίλονμου καὶ συναδελφόν, ἕως ὅτου σέ νομίζω ὑπερασπιστὴν καὶ κύρυκα τῆς Ἀλήθειας:

Ὅταν ἕνας λαϊκὸς ὑποφέρῃ φτώχεια ἃς ἦναι εὐγενής, ἃς ἦναι καλομαθημένος, ἃς ἦναι ὅ,τι κί' ἀν ἦναι ἔμπορεῖ νά βγάλῃ τὴν βελάδα του, νά κατεβῆ στὸ φόρο, καὶ νά ἐπιχειρισθῇ κατὶ νά ζήσῃ. Ὅταν ἕνας ἱερέας ὑποφέρῃ φτώχεια, ἃς ἔπεθενον τῇ πείνας τὰ παιδιάτου, δὲν ἔμπορεῖ νά κάμῃ τίποτα γιὰ νὰν τοῦς δώσῃ ψωμὴ! . .

Πολὲς φορὲς ἡ ψυχὴ μου στενάζει γιὰ τὰς δυστυχίας τοῦ Κλήρου. Πολὲς φορὲς ἐπίασα τὸ κοντίλι ν' ἀναφερθῶ εἰς τὴν κοινωσίαν, καὶ νά ζητήσω πρόβλεψας γιὰ τοὺς δυστυχεῖς κληρικοῦς, τοὺς ὁποῖους ἀπὸνα μέρος ἐμποδίζουμε νά βοηθοῦνται γιὰ νά ζήσουνε, καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο τοῦς ἀρνούμεθα τὴ βοήθειάμας. . . . καὶ πάντα τὸ κοντίλι μου ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι. Θεμού, Θεμού! γιὰ κάθε ἕναν τίμιον ἄνθρωπον ὁποῦ ἔμπορεῖ νά ὑπάρχῃ σὶ τὴν κοινωσίαν, εἶναι σαράντα Κατρεγαρέοι ποῦ με προσμένουνε νά προσφέρω τὴ λέξη Κ λ ἦ ρ ο ς γιὰ νά με συκοφαντήσουνε, νά με διαβάλουνε, καὶ νά με κατατρέξουνε!

Τέλος πάντων ἰδοῦ ἡ φωνή μου! καὶ οἱ συκοφάντες μου, ὡς καὶ
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

σὲ τούτην τὴν περίστασιν, θέλει μὲ δοκιμάσῃς, ἀν ἔχουνς εὐ-
χαριστοση, καὶ θέλει ξέρουνε νὰ μοῦ ποῦνε πῶς θὰ μ' εὔρουνε.

Οἱ κληρικοὶ τῆς Ζακύνθου δὲν ἔχουν' ὅλοι τὰ πρὸς τὸ ζεῖν ἀ-
ναγκαῖα. Εἶναι ἱερεῖς ὁποῦ πρένουνε στὰ σπῆτια ζητοῦντες τὴν ἐ-
λεημοσύνην. . . . καὶ εἶναι ἄλλοι ποῦ ἀπλόθουν' τὸ χέριτους εἰς τὸ
δρόμο. . . . Δὲν συμβουλεύω τὸν τρόπον τῆς ἰατρείας τοῦ κακοῦ
τούτου, γιὰ νὰ μὴ δώσω περισσότερο πιάσιμο στὴ συκοφαντία.
καὶ μόνον ξεσκεπάζω τὴν πληγὴν, καὶ ζητῶ ἰατρείαν. Ζητῶ ἰα-
τρειαν ἐπειδὴ βλέπω εἰς αὐτοὺς ὄντα ἔμψυχα, ὑποφέροντα, καὶ
μὴ δυνάμενα νὰ βοηθηθοῦνε. Σεῖς ὅμως βλέπετε σὲ καθέναν' ἀπὸ
αὐτοὺς τὸν ἱερέα σας!

Ὡστόσο, ἕως ὅτου νὰ γένη μία ὁποιαδήποτε ριζικὴ ἰατρεία,
ἤθελ' εἶν' ἐπιθυμητὸ ἐκεῖ ποῦ τοὺς φιλεῖτε τὸ χέρι, νὰ ἐνθυμᾶσθε
πῶς ἐκεῖνο τὸ χέρι πεινάει. . . . καὶ νὰ συντροφεύετε τὸ φιλίσας
μὲ πραγματικὰ σημεῖα σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης. Δὲν θ' ἀργήσῃ ὁ
Θεὸς, νὰ διασκεδάσῃ τὴν Φιλάργυρην Ἰποκρισίαν, καὶ νὰ συγχω-
ρήσῃ νὰ παρθοῦνε ἀξιοπρεπέστερα μέτρα γιὰ τὴν διατροφήν τῶν
ἱερέων ἐν γένει.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙΣ.

(Μετάφραση Κυρίου Ν. Κονεμένου.)

Σ' ἓνα μικρὸ διήγημα τοῦ Cervantès παρασταίνεται ἓνας
κάποιος Σάγγχος Πάντσας (ἀγγόνι τοῦ ἀλλουνοῦ Σάγγχου Πάντσα
ποῦ παίζει μέρος στὸ Δὸν Κι σὸ τ) ὁποῦχε ἓνα χαραχτη-
ριστικὸ, ποῦ φαίνεται ἦτανε τσῆ φαμελιᾶς, γιὰτὶ τὸ χε κί ὁ
παπούλης του, νὰ μιλῆ πάντα μὲ παροιμίας.

Μ' ὄλω ποῦ ἦτανε νέος, καὶ χωριάτης, καὶ ὑποχοντριακός,
(γιὰτὶ τοῦ φαινότανε πῶς ἦτανε καμωμένος ἀπὸ γυαλί, κ' ἔ-
ζηε μ' ὄλαις τσῆ προφύλαξες, κ' ἔβγαίνεν' ἀπὸ τὸ σπῆτι μ' ἓνα
ρίζιδι στὸ χέρι γιὰ νὰ διόχνη τὸν κόσμον νὰ μὴν τονε γγίξουνε
καὶ τονε τσακίσουνε,) ὁ Σάγγχο Πάντσας ἐπέρνας στὸν τόποτου
γιὰ σοφός, κί ὄντας ἔβγαίν' ἀπὸ τὸ σπῆτι, τὸν ἐκουλουμόναν' ὁ κό-
σμος, ἄντρες γυναῖκες, καὶ τοῦ χαλεύκν' ὀρμῆνειαίς, ὁ ἓνας γιὰ ὄνα
κί ὁ ἄλλος γιὰ τ' ἄλλο, κ' ἐκεῖός ἀποκρονόντανε πάντα μὲ ὑπομονή
καὶ μὲ καλωσύνη σ' ὄλαις ταῖς ἐρώτησαις, προσέχωντάς, ἀλλήθεϊα,
νὰ μὴν τονε παρασώσῃ κανέναν, καὶ χωρὶς νὰ θελήτ' ὄνα τσακίσῃ.

Τὸν ἐρώτησ' ἕνας μίᾳ ἡμέρᾳ γιὰ τὴν δὲ ἡμιλίᾳ ὅπως ἡμιλοῦν οἱ ἄλλοι, μόνε ἡμιλίᾳ πάντα με ποροίμαις. — Ἡ παροίμαις, εἶπεν ὁ Σάγγχος, εἶναι μικρὰ ἀξιώματα ποῦ τὰ ἐγέννησε μίᾳ μεγάλῃ πράξῃ. Ὡς ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Σολομῶντος, πῶμάζωξε τὴν παροίμαις τοῦν Ἑβραίωνε, ἡ παροίμαις εἶναι ἡ σοφία τοῦν ἐθνῶνε, ἡ ποροίμαις εἶναι μὲ κ ρ ἄ β α γ γ ἑ λ ι α. Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν τὸ ἄλλου, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἡμιλώ ὅπως ἡμιλοῦν οἱ ἄλλοι· δὲ θέλω μῆτε τὴ Λαμπρὴ νὰ γιορτιάσω, μῆτε νὰ πεθάνω τὸν καιρὸ ποῦν ἡ πανοῦκλα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὅποιος ἀποκρίνεται δὲ ἡμιλίᾳ, καὶ γιὰ ὅ,τι κὶ ἂν μ' ἐρωτήσουνε, ἐγὼ με μίᾳ παροί- μίᾳ ἔχω κοντὴ τὴν ἀπόκριση· γιὰ κείνονε ποῦ νογάζει, εἶναι καλὸς κὶ ὁ μισὸς λόγος. — Ἄς εἶναι, τοῦ ἄνθρωπου πάλ' ἐκεῖνος' πέζμου τῶρα τί πρέπει ἕνας νὰ κάμη γιὰ νὰ εὐτυχισμένος. — Ἄκου τί εἶπαν οἱ παλατιόμας, τ' ἀπεκρίνεται ὁ Σάγγχος. Θέλεις νὰ περνά- σης μίᾳ ἡμέρᾳ καλὴ; ζουρίσου. Ἐάν καλὸ μῆνε; σφάζ' ἕνα γουροῦνι. Μίᾳ καλὴ χρονιά; παντρέψου. Μίᾳ καλὴ ζωὴ; γένε Παπάς. — Ἐγὼ τὸ κάμα τοῦτο τὸ ὕστερο ποῦπε, τοῦ λέει ἕνας Φλάρης; ποῦταν' ἐκεῖ, καὶ εἶμαι πολὺ εὐχρησθημένος. — Ἐγὼ, πετηνέτ' ἕνας μαθητῆς, ἡθέλα νὰ ξέρω τί πρέπει νὰ κάμη γιὰ νὰ γένε σοφός. — Τοῦτο μοναχὰ νὰ θυμᾶσαι, τοῦ λέει ὁ Σάγγχος, πῶς τρία π ο λ ὺ καὶ τρία λ ἱ γ ο εἶν' ὁ χαλασμός τοῦ ἀν- θρώπου· νὰ ἡμιλίᾳ πολὺ καὶ νὰ νογάζη λίγο, νὰ ζοδιάζη πολὺ καὶ νὰ ἡμιλίᾳ λίγο, νὰ στοχάζεται πῶς ἀξίζει πολὺ καὶ νὰ ἀξίζει λίγο. — Τῶρα εἶν' ἀράδαμου, κάνει ἕνας ἀργαστηριάρης ὁ πῶδγαίν' ἐ- κείνην τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ μαγαζιτοῦ πέζμου τί πρέπει νὰ κάμη γιὰ νὰ γένε πλούσιος. — Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐκολώτερο πρᾶμμα τοῦ κόσμου, τοῦ λέει ὁ Σάγγχος, γιὰ τὴν ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶναι ποτέ φτωχὸς με τὸ νὰ ἡμιλίᾳ λίγο, μὰ με τὸ νὰ θέλη πολὺ. Ἀπὸ τὸ ἄλ- λο μέρος, εἶναι πολλοὶ οἱ τρόποι γιὰ νὰ πλουτίση ἕνας ἀνθρώπος· ὅσο γιὰ ἄνθρωπον, κάμη καθὼς κὰν ἡ κόττα· κλονὶ κλονὶ, γιομίζει τὴ μάπατης, καὶ πολλὰ λ ἱ γ α κάνουν ἕνα π ο λ ὺ. Τοῦτος ὁ τρόπος εἶν' ὁ πιλιὸ βέβαιος γιὰ τὴν ὅποιος θέλει νὰ πλουτίση ὁ ἕνα χρόνον, ὁ ἕξ μῆνε; τὸνε κρεμᾶνε. (Ἀκολουθ. ἔ.)

Ὁ Ἐπιβουνοῦ Ἐγδοῦτης ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ α ἢ β

ΑΚΟΒΑΤΤΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

